

ДЕВОЈЧИЦА СА ШИБИЦАМА

сценарио за тв филм
(према Андерсеновим бајкама)

Сценарио и сонгови: Верослав Ранчић

драматуршка обрада: Александар Ђаја

Идеја и режија: Гордана Бошков

ЛИКОВИ:

ДЕВОЈЧИЦА

ДЕЧАК

МЛАДИЋ (17)

ДЕВОЈКА (16)

ВЕШТИЦА

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ

ГРОБЉАНАЦ 1

ГРОБЉАНАЦ 2

ГРОБЉАНАЦ 3

МАЈКА

ДРУГИ ВОЈНИК

ЧОВЕК

ГРАЂАНИ (Чланови балета)

Београд 2005.

ПРЕДШПИЦА. КУЋА. ЕНТ.ВЕЧЕ.

Девојчица лежи у постељи. Мати је покрива.

ДЕВОЈЧИЦА
Хладно ми је.

МАТИ
Ушушкаћу те, мило моје. Биће ти топло.

Мати ушушкава девојчицу са свих страна.

ДЕВОЈЧИЦА
Да ли је тачно да свако има своју звезду на коју одлази када дође време за одлазак?

МАТИ
Ко ти је то рекао?

ДЕВОЈЧИЦА
Бака једном приликом.

МАТИ
То је истина, душо моја.

ДЕВОЈЧИЦА
И ја?

МАТИ
Твоја је најсјајнија, срећо.

ДЕВОЈЧИЦА
Каква је твоја?

МАТИ
Када будеш гледала у ноћно небо, сасвим лево, на северу, видећеш једну која трепери само за тебе. То је моја... Иако можда не будем овде крај тебе, бићу тамо горе, на тој звезди. А, док сам на њој, а на њој ћу заувек остати, бринућу да се теби ништа ружно не догоди.

ДЕВОЈЧИЦА
Зар ћеш некуда да одеш, мама?

МАТИ
Никуда, душо. Можда само до те звезде. Али, она је тако близу и увек ћеш моћи да ме загрлиш. Сада спавај.

ШПИЦА

Радња и прича се догађају 1994. - 1995. године на просторима Екс Југославије.

1. УЗВИШИЦА ИЗНАД ГРАДА. Екст. Дан.

На узвишици изнад града појављује се Војник-Девојчин отац, увијен у војничко шаторско крило, са шалом обмотаним око натукнуте војничке капе и главе. Идући, ослања се на пушку. Делује веома исцрпљено, на измаку је снага. Заустави се на узвишици и осмотри град под собом. На тренутак му у крупном плану угледамо лице. Видимо да је реч о млађем човеку, запуштеног, необријаног лица, на чијим јагодицама су јасни трагови ветра и хладноће. А, онда, с тешком муком настави да силази низ залеђену падину ка долини, опрезно и уплашено се осврчући на све стране.

2. УЛИЦА. Екст. Дан.

Девојчица од девет година пролази улицом чији је тротоар делимично залеђен. Повремено се заклиза и "хвата" равнотежу. Придржава се за зидове, крај којих пролази. На њој је све малено: сукња, капутић, кратких рукава из кога вире промрзле руке, капа или марама, доколенице и старе ципеле, које је требало давно одбацити. Она носи малену корпу у којој су паклице шибица. Ужасно је хладно, што се види по "пари" која излази из њених устију док дише. Стоји на раскрсници две мале улице. Не зна на коју страну да крене, јер где год се окрене види порушене зграде.

Иза угла се појави намргођен Човек.

Девојчица закорачи ка њему. Из корпе извуче кутију са шибицама и пружи их према човек, .

ДЕВОЈЧИЦА
Купите шибице!

ЧОВЕК
Ма, какве шибице, дете?!

ДЕВОЈЧИЦА
Купите их, молим вас.

ЧОВЕК
А, за који ми андрак требају?

ДЕВОЈЧИЦА
Да запалите ватру, свећу, да се огрејете...

ЧОВЕК
Имам упаљач! Бриши, мала!

Одгурне јој руку и настави преко раскрснице.

Девојчица се очајно осврне око себе. Не зна куда би. Насумице крене улицом. Сва се стисла од хладноће. Подиже крагну на капутићу. Пролази поред разрушене куће. Кућа нема плафоне, зидови су накривљени, само што се нису срушили.

Уђе у рушевину. Камера субјективно иде за њом, све док не дође до једног дела рушевине који је Девојчица како-тако прилагодила за привремени живот. Уместо плафона, између два полусрушена и накривљена зида, разапета је некаква искрзана мушема. На једном остатку од полице налази се прашњава, урамљена фотографија. Девојчица је узме у руке, одува прашину, загледа се у њу... Недвосмислено, на фотографији препознамо њу, млађу пар година и Војника-Девојчициног оца (наравно, у свом уредном, "цивилном" издању), како је држи за руку. Обоје су насмејани... Девојчица се горко, да ли насмеши, или заплаче, те врати фотографију на место.

3. ГРОБЉЕ. Екст. Дан.

Гробље под снегом. Између споменика пролази Дечак. Загледа букете крај споменика. Повремено подигне букет, али га одбаци јер је цвеће увенуло. Ни један му не одговара. Пошто обиђе парцелу у којој се налази, застане. Погледа према небу. Као да се обраћа Богу.

ДЕЧАК

Боже драги, зашто, бре, ни један код мене да цикне?... Ваљда у рату треба да се гине и да се непрестано сахрањује и да непрестано имам цвеће на гробовима, а не овако: ко да је потписан неки мир, јебо те... Какав мир? Не сме да се потпиш никакав усрани мир, докле год сам гладан и докле год не прође ова јебена зима! (Прекрсти се) Опрости ми, Боже, што псујем, али, о мени више нико не води рачуна на овоме свету, па чак ни ти!

Одмахне рукама. Затим се окрене и осматра суседне парцеле. Гробље је пусто. Дечак се погне и претрчи преко стазе, која дели две парцеле.

Погнут иде од споменика до споменика. Долази до свежих хумки на којима се налазе букети цвећа. Бира оне који су добри. Док то ради све време извирује изнад споменика, као да очекује да ће га открити.

Када се он сагне, иза споменика који су удаљени, извирују главе тројице Гробљанаца. То су дечаки од 13, 14 и 15 година. Један од њих показује осталој двојци да крену са стране како би опколили Дечака.

Нагло се сагну када се Дечакова глава појави изнад споменика.

“Лов” на Дечака потраје.

Коначно Дечак се сагне, подигне последњи букет који му одговара. Када се усправи, на одређеној удаљености угледа тројицу Гробљанаца. Стоје и посматрају га. Дечак се осмехне, али истовремено се осврне да види куда би побегао.

ГРОБЉАНАЦ 1
Јесмо ли се договорили?

ДЕЧАК
Јесмо!

ГРОБЉАНАЦ 1
Је л' оно тамо твоја парцела?

ДЕЧАК
Јесте!

ГРОБЉАНАЦ 2
Шта ћеш онда у нашим?

ДЕЧАК
У мојој никога не сахрањују!

Одмерава куда би стругнуо.

ГРОБЉАНАЦ 1
Шта се нас тиче твоја ситуација?

ГРОБЉАНАЦ 2
Само би нешто да здипиш, такав ти је карактер!

ГРОБЉАНАЦ 3
Стварно, зашто нас поткрадаш!

Дечак слегне раменима.

ДЕЧАК
Немам кога другог... Исти нам је радни простор.

ГРОБЉАНАЦ 3
Ти нас зајебаваш...

ГРОБЉАНАЦ
Треба да га олешимо, одмах!

Дечак махне према простору иза Гробљанца 1.

ДЕЧАК
Еј... Мурија!

Гробљанци се окрену.

Дечак свом снагом појури између споменика, али не испушта букете. Јури према порушеној огради гробља. Гробљанци појуре за њим.

ГРОБЉАНАЦ 1

Стани, говнару!... (Осталима) Пресеци му полаз!

ГРОБЉАНАЦ 2

Ја ћу да га средим.

Дечак вијуга између споменика.

ГРОБЉАНАЦ 3

Држи га, бре.

Дечак врлуда око споменика и умакне Гробљанцу 2. Јури према остатку ограде. Повремено баца букет. Гробљанци, зависи ко је најближи баченом букету, застају да подигну цвеће. За то време Дечак пуном снагом трчи. Угледа аутобус који полази са почетне станице испред гробља.

ДЕЧАК

Стооој!

Јури још брже.

Гробљанци за њим.

Возач аутобуса види у ретровизору дечака који машући једном руком, док у другој држи цвеће, трчи према аутобусу.

Он не види гробљанце које заклања задњи део аутобуса.

Иако је покренуо возило, возач успорава и отвара задња врата. Дечак ускочи на задњу платформу.

ДЕЧАК

(веома задихан) Хвала, мајсторе!

ВОЗАЧ

Треба да мењаш занимање...

Аутобус одмиче. Гробљанци стижу задихани.

Дечак гледа кроз задњи прозор аутобуса према Гробљанцима. Исцери се и подигне трећи прст.

Аутобус одлази.

4. ФАТАЗМАГОРИЧАН АМБИЈЕНТ. - СТУДИО.

У екстеријеру-ентеријеру ништа није реално. Балетска група и Вештица изгледају као из најстрашнијих бајки. Иза њих је Хор. Из дубине појављује се Војник. На његовим прсима налази се ниска ордења. Са сигурношћу препознајемо Војника-Девојчициног оца с почетка филма, из секвенце 1, само, сада, у свом свечаном, парадном издању!

(Од договора са композитором важиће шта ће се од стихова певати, а шта изговарати речитативно. Прозни текст, логично, изговара се као реплика.)

ЖЕНСКИ СОЛИСТА (пева)
Ишао, ишао један војник стазом...
Корача поносно уздигнуте главе.
Враћа се из рата овенчан јунаштвом
и ниском ордења јуначине праве!

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ (пева)
Сви су моји дани расипали звезде,
на ратишту бакље, а у срцу трубе.
Кад кренем у јуриш - цео свет се љуља!
Био сам од оних што никад не губе.

ХОР
Ништа у животу није прошло поред.
Године су текле са њим, ал' кроз њега.
У мочилу крви тутње сва столећа:
да потомство памти и сећа се свега.

5. РУШЕВИНА. Ент. Дан.

Смрзнута, девојчица се осврће око себе. Осим старог шпорета на дрва, нема ничега. На отворима за прозоре нема рагастова ни прозорских окана, нема врата између просторија, никаквог, макар и раскомаданог намештаја. Само "голи" полусрушени зидови. Нема таванице. Девојчица се шћућури у једном углу. Запали палидрвце покушавајући да се загреје на маленом пламену. Наравно да је то немогуће. Низ њено лице потеку сузе. Дечак стоји крај бочног полусрушенбог зида.

ДЕЧАК
Што цмиздриш?

Девојчица преплашено подигне главу.

Тек сада можемо добро да осмотримо дечака: видимо да је можда годину дана старији од ње. На себи има стару виндјакну, фармерке, гумене чизме, преко којих је везао крпе како се не би клизао. У рукама има неколико јадних букета вештачког цвећа.

ДЕЧАК
А..? Што цмиздриш у том ћошку?

Девојчица обрише рукавом сузе.

ДЕВОЈЧИЦА
Не цмиздрим...

ДЕЧАК
Него шта радиш у овој рушевини?

ДЕВОЈЧИЦА
Видиш, ваљда? Овде станујем... А, шта ти овде радиш?

ДЕЧАК
То није твој проблем.

ДЕВОЈЧИЦА
Онда није ни твој да ме запиткујеш.

ДЕЧАК
Добро, ако башхоћеш да знаш: шорам.

ДЕВОЈЧИЦА
Молим?

ДЕЧАК
Пишким. Кад морам, ја одем онде позади зграде и пишким.

Он покаже руком преко рамена, некуда иза својих леђа.

ДЕВОЈЧИЦА
Свашта...

Девојчици, и против њене жеље, поново крену сузе низ лице.

ДЕЧАК
Еј, престани да њачеш! То ти неће помоћи. Само ће ти бити још више хладно.

ДЕВОЈЧИЦА
Не плачем ја од хладноће.

ДЕЧАК
Него, од чега... ?

ДЕВОЈЧИЦА
Од свега.

ДЕЧАК
То ти није неки одговор.

ДЕВОЈЧИЦА
Је ли? А, шта му фали?

ДЕЧАК
Сувише је апстрактан. Када се плаче, онда мора да постоји конкретан разлог: хладноћа, туга, радост, бес...

ДЕВОЈЧИЦА
Е, па има свега од тога... сем радости.

ДЕЧАК
Слушај, никоме данас овде није добро. Једанаест је степени испод нуле.

ДЕВОЈЧИЦА
Откуд знаш да је толико?

ДЕЧАК
Из искуства.

Пружи прсте једне руке према њој, док другом држи букете.

Гледај: Кад ми овако поплави испод ноктију, значи да је минус једанаест... Стварно, шта радиш чућећке? Ако 'оћеш да се загрејеш, овако ради...

Он показује како то треба учинити.

ДЕВОЈЧИЦА
Рекла сам ти да не плачем од хладноће.

ДЕЧАК
Знам, знам... Напнеш мишиће у целом телу, бројиш у себи до десет и онда их опустиш. Па опет тако, десет пута...

ДЕВОЈЧИЦА
Немој да се према мени понашаш ко према дебилу.
Знам сама о себи да бринем.

У близини одјекне снажна експлозија. Зидови рушевине се затресу. Горње цигле почну да падају.

Дечак зграби Девојчицу за руку и појури уз рушевине.

ДЕЧАК
'оћеш бре да погинеш?

ДЕВОЈЧИЦА
(Поново се заплаче) Ето, сада знаш зашто плачем?

6. ИСПРЕД РУШЕВИНЕ. ЕКСТ. ДАН.

Види се одсјај експлозије.

ДЕЧАК
Плашиш се граната?

ДЕВОЈЧИЦА
Не... Плашим се рата!

ДЕЧАК
Глупости! Рат не убија, убијају гранате, меци... У рату, ако се не пуца, може сјајно да се живи, само, треба умети да се снађеш... А, код ових, јеби га, никад' не знаш кад ће да почну.

ДЕВОЈЧИЦА
Имао си право: и хладно ми је. Баш ми је хладно.

ДЕЧАК
Е, ако онако напнеш мишиће, кроз тело почне брже да ти тече крв. Тако се загрејеш. Пробај.

Девојлица напне образе, али то није оно што је дечак показао. Он прсне у смех.

ДЕВОЈЧИЦА
(Увређено) Зашто се смејеш... ?

ДЕЧАК
Види на шта личиш! На надувани балон. Мишиће напни, не образе.

Пођу улицом ка углу. Тада дечак угледа корпицу са кутијама шибице.

Шта ће ти оволике шибице?

ДЕВОЈЧИЦА
Продајем их.

ДЕЧАК
Продајеш шибице? Коме то треба?

ДЕВОЈЧИЦА
Понеко купи.

ДЕЧАК
Слаб ти је то бизнис. У рату је најбоље ваљати цигарете.

ДЕВОЈЧИЦА
 Јел' то ти радиш?

ДЕЧАК
 Не, не смем. Пробао сам једном, али то држе
 маторци. Хтели су да ме убију, једва сам се извукао.
 Сада продајем вештачко цвеће.

Дођу до угла. Дечак изађе за угао и муњевито се врати. У том делићу
 времена видимо гробљанце који долазе низ улицу.

ГРОБЉАНАЦ 2
 Ено га.

Они појуре ка углу.

Иза угла Дечак каже Девојцици.

ДЕЧАК
 Је л' знаш где је црква?

ДЕВОЈЧИЦА
 Знам.

ДЕЧАК
 Иди тамо... Морам да бришем. Јуре ме неки кретени.

Свом снагом појуре низ улицу. Утрчи у неку рушевину.

Иза угла избију Гробљанци. Виде само девојчицу. Застану осврћући се.

ГРОБЉАНАЦ 1
 Јеси ли видела једног оваковог?

Он направи гримасу која би требало да представља физиономују
 блесавка.

Девојчица потврдно климне главом.

ГРОБЉАНАЦ 1
 Где је побегао?

ДЕВОЈЧИЦА
 Тамо.

Покаже супротни правац од оног у коме је потрчао дечак.
 Гробљанци појуре у том правцу.

Девојчица се задовољно осмехне.

У том тренутку, управо из правца који је показала, појављује се Дечак.
 Очигледно је да је оптрчао круг.

Угледа гробљанце.

Не зна се ко је запањенији, Дечак или Девојчица.
Он се окрене се и јурне.

Гробљанци за њим.

7. ЕНТ. СТУДИО.

Војник-Девојчицин отац седне на оборено дебло. Испије воду низ чутурице.

Флеш страшне експлозије. У светлости се појави Вештица. Крај ње је велики пас. Она прасне у смех.

ВЕШТИЦА

Хиииии! Гле! Војник! Ратник! Херој са безброј медаља.
И шта ту ваља? За кога си се борио? За председника,
цара ил' краља! За народ..! Народ је заборавио више
јунака твог соја, него што их се родило. Све у свему ту
ништа не ваља.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ

Не вришти! Бабац!!

ВЕШТИЦА

Бабац је твоја мајчетина!! Пустила те у рат! Чему си се
надао? Слави? То је само таштина! Богатству - то је
пљачка! Борби за правду - то је проклетство. Свака је
војна проклетство! Хаааа! Интерес - то је суштина
постојања. Новац за новац!

Повуче Војника-Девојчициног оца у страну. Пева му поверљиво.

ВЕШТИЦА

Видиш ли пећину на почетку шуме, у њу ћеш да уђеш
како знаш и умеш!

ВЕШТИЦА (пева)

Кад се спустиш доле, угледаћеш сандук,
и пса на сандуку с очима к'о шоље.
Али ти се не бој, то је само "цуле".
Што га брже склониш за тебе је боље.

ХОР

Узми све новчиће и живећеш царски,
све што је у шкрињи са собом понеси.
Под условом једним: из мрачнога царства,
из сандука старог, кресиво донеси.

Моћ, превара, новац - никада их доста!
Ма шта да се деси - планету покрећу!
Како се ко снађе каже: Судбина је!
Моћ, превара, новац - судбину окрећу.

ВЕШТИЦА (пева)
У томе је тајна кресива и новца.
Вештичији закон, ти си на губитку.

ХОР
Кресиво доноси све што власник жели.
Вештица је увек, увек на добитку.

8. ИСПРЕД ЦРКВЕНЕ ПОРТЕ. Екст. Дан.

Девојчица стоји испред црквене порте. Неке жене у црнини улазе у порту. Испред цркве налазе се металне "крипте" на настрешницама. У њима је песак, прекривен водом. У песак зу забодене свеће које пламињају.

Девојчица држи корпу са шибицама, али нико не купује. Она види како жене, које купе свеће, пале нове на пламеновима старих свећа.

Ужасно јој је хладно. Цупка у месту. Затим се "напиње" као што јој је дечак показао.

Иза ње се појави Дечак.

ДЕЧАК
А..? Је л' помаже?

ДЕВОЈЧИЦА
Где си до сада?

ДЕЧАК
Замајавао сам се с оним гробљанцима...

ДЕВОЈЧИЦА
Да ти кажем: ја сам их послала у супротном правцу,
али...

ДЕЧАК
Знам, ја сам направио круг и зезнуо ствар.

ДЕВОЈЧИЦА
А, зашто их зовеш: гробљанци?

ДЕЧАК
А, зашто би ти баш све да знаш?

ДЕВОЈЧИЦА
Мислила сам да се дружимо.

ДЕЧАК
Добро... Ону су "гробљнци", јер... узимају цвеће са
гробова и препродају даље.

ДЕВОЈЧИЦА
Краду... ?!

ДЕЧАК
Рекао сам: узимају!

ДЕВОЈЧИЦА
Али...

ДЕЧАК
Шта: али? Мртвима оно више није потребно, а живи морају да једу!

ДЕВОЈЧИЦА
Значи, и ти си... ?

ДЕЧАК
Шта сам ја?

ДЕВОЈЧИЦА
Па, тај.. "гробљанац".

ДЕЧАК
Зависи, како се узме... Уосталом, ако ти смета...

ДЕВОЈЧИЦА
Не смета ми.

ДЕЧАК
Знам шта ћеш сад да ме питаш: зашто ме јуре она тројица?

Девојчица климне главом.

Мазнуо сам цвеће из њихових парцела? Поделили смо гробље на четири дела, али у мом делу никога нису сахранили неколико дана. Морао сам да одем код комшије. Е, а они су се појавили кад них нисам звао.

ДЕВОЈЧИЦА
Шта ти кажу тата и мама?

ДЕЧАК
На шта?

ДЕВОЈЧИЦА
Па, на то што крадеш... узимаш цвеће са гробова?

ДЕЧАК
Не могу да ми кажу ништа. Прво сам цвеће покупио са њиховог гроба...

ДЕВОЈЧИЦА
Жао мије...

ДЕЧАК
И мени је, али, шта је, ту је. Имам два млађа брата.
Једу к'о нездрави. Морам да бринем о њима. А кућа
нам срушена. Направили смо некакво склониште, док
не прође зима.

ДЕВОЈЧИЦА
И њима је сигурно страшно хладно.

ДЕЧАК
Није.

ДЕВОЈЧИЦА
Како се греју.

ДЕЧАК
Туку се! Јеси ли ти продала коју паклицу?

ДЕВОЈЧИЦА
Нико не купује шибице. Свеће пале на оне које већ
горе.

ДЕЧАК
Зна шта: теби је потребан стручњак за маркетинг.

Дечак јој махне да пође за њим.

9. ИСПРЕД ПЕЋИНЕ . ЕНТ. ДАН. СТУДИО.

Отвор пећине. Изнад пећине на дрвету је Вештица.

Војник-Девојчицин отац се помаља из пећине. Носи на рамену сандук.
Спусти га. Када Вештица крене према сандуку он опали из пушке.
Вештица одскочи.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Зашто ово радим!

ХОР
Наравно због новца! Наравно због новца!
Све што се догађа због новца се креће!
Ратови, убиства, преваре и "љубав"
Коперников закон : "Ипак се окреће!"

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Зашто, зашто ово радим?

ИСПРЕД ПЕЋИНЕ ПЕВАЈУ И ИГРАЈУ ВЕШТИЦА И ВОЈНИК-Д.О:

ВЕШТИЦА И ВОЈНИК-Д.О. (Певају)
 Новац, новац, новац, покретач је свега!
 Ма шта да се деси - средиште је новац.
 Како ћеш да прођеш, зависи од тебе:
 Коперников закон и какав си ловац!

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ РАШИРИ ВОЈНИЧКО ПЛАТНО И СТАВИ ПСА НА ПЛАТНО. ОТВОРИ САНДУК КОЈИ ЈЕ ПУН ЗЛАТНИКА. У СРЕДИНИ ЈЕ КРЕСИВО.

ИСПРЕД ХОРА ИСТУПА ЖЕНСКИ СОЛИСТА.

ЖЕНСКИ СОЛИСТА (пева)
 Немој то да радиш! Није све у новцу!

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ (пева)
 Труби негде даље, немаш добрих вести!
 Живот ми је рек'о "Узми све што можеш,
 јер два пута срећу никад нећеш срести."

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ У ЦЕПОВЕ ТРПА СРЕБРНЕ И ЗЛАТНЕ НОВЧИЋЕ. КРАЈ НИЗА ОРДЕЊА НА ПРСИМА ЗАКАЧИ КРЕСИВО КОЈЕ ЈЕ УЗЕО ИЗ САНДУКА.

ВЕШТИЦА
 Сад ми дај кресиво.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ (Пева)
 Јеси луда баба!
 Нисам се ломат'о да угодим теби!

СНАЖНО ОДГУРНЕ ВЕШТИЦУ КОЈА ОДЛЕТИ УСТРАНУ. ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ ПОНОВО ПУЦА.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ (Пева)
 Све ћу да наплатим што сам пропустио.
 Што могу да узмем "поклонићу" себи!

10. ПОРТА. Екст. Дан.

Дечак и Девојчица долазе до "крипте". Нека жена пали свећи на ону која већ гори. Оде.

Дечак невероватном брзином, притискајући кажипрстом и палцем фитиље, погаси све свеће.

Погледа девојчицу победоносно, А онда се пресамити када угледа жену на капији порте.

Жена носи свећу. Види да су све погашене. А затим и девојчицу која у корпици има кутије са шибицама.

ЖЕНА
Једну паклицу, цуро.

Девојчица јој пружи паклицу шибица. Жена јој пружи новчаницу, запали свећу и оде. Дечак одмах угаси свећу.

ДЕЧАК
Е, ја сам ти показао бизнис, а ти га разради. Морам да идем. Има тамо један деда... Стално купује цвеће од мене. Однесе жени на гроб, ја онда одем покупим то цвеће и поново му продам...

ДЕВОЈЧИЦА
Исто?

ДЕЧАК
Наравно, исто. Он ништа не примећује.

ДЕВОЈЧИЦА
То није поштено!

ДЕЧАК
Зашто?

ДЕВОЈЧИЦА
Зато што...зато... није поштено, и то је то! Тачка!

ДЕЧАК
А, јел' могу ја тебе нешто да питам?

ДЕВОЈЧИЦА
Питај.

ДЕЧАК
Да ли тај деда однесе цвеће на женин гроб?

ДЕВОЈЧИЦА
Да, па шта?

ДЕЧАК
Да ли је због тога срећан?... Јесте... А, да ли га купи од мене по много нижој цени?

ДЕВОЈЧИЦА
Не знам.

ДЕЧАК
Али, ја знам. Да, купи га много јефтиније... И, ко је онда ту несрећан? И, шта је ту уопште непоштено?... Ћутиш, наравно... Шта је, уопште, поштено? Да ми убију оца и мајку, јел' то поштено? А... ?!

ДЕВОЈЧИЦА

Није.

ДЕЧАК

Имаш ли ти родитеље?

ДЕВОЈЧИЦА

Не знам...

ДЕЧАК

Како: не знаш?

ДЕВОЈЧИЦА

Тако. Тата је отишао у рат, а мама је једног дана само нестала. Бака ми је стално говорила да ће се вратити, али...

ДЕЧАК

Али, нису се вратили, зар не? Класика.

ДЕВОЈЧИЦА

Нису. Стално сам излазила на улицу и чекала...
Мислиш ли да ће доћи?

ДЕЧАК

Ја не мислим више ни о чему ништа. Немам за то времена, јер морам да живим. А, из искуства знам да онај ко почне да мисли, убрзо погине. То му дође као некакав математички закон. Колико ти је бака стара?

ДЕВОЈЧИЦА

Више није стара.

ДЕЧАК

Како то мислиш?

ДЕВОЈЧИЦА

Умрла је пре две недеље.

ДЕЧАК

(изненађено) Умрла? Од чега?

ДЕВОЈЧИЦА

Шта се чудиш?... Умрла од смрти, откуд ја знам. Само је заспала и, готово...

ДЕЧАК

Срање. Хоћеш да кажеш како си сада... сама?

ДЕВОЈЧИЦА
Мање, више...

ДЕЧАК
Али. То не може тако.

ДЕВОЈЧИЦА
Па, и ти си сам.

ДЕЧАК
Друго сам ја.

Дечак погледа цвеће које има у рукама. Промрмља за себе.

Можда је и ово цвеће са њеног гроба...

ДЕВОЈЧИЦА
Знаш шта: мени је бака говорила да када неко умре његова душа одлази на небо и да тада увек падне једна звезда.

ДЕЧАК
Бабске приче. Откуда, онда, онолико звезда на небу? Да је то истина до сада би све звезде над градом попадале, колико је овде људи погинуло.

ДЕВОЈЧИЦА
Нисам мислила.. буквално.

ДЕЧАК
Него, како?

ДЕВОЈЧИЦА
Онако... фигуративно.

ДЕЧАК
Где си то научила да се тако лепо изражаваш?

ДЕВОЈЧИЦА
Код куће.

ДЕЧАК
Ја нисам, нигде, па ни код куће... Али, сад, заиста, морам да идем. Видећемо се...

Он крене из порте.

ДЕВОЈЧИЦА
Сигурно?

ДЕЧАК
Сто посто!

Подигне један букет и махне девојчици.

Знаш шта... Можда је оно са звездом падалицом
истина... И напни мишиће...

Он поново покаже како треба да се мишићи напну.

Низ степенице дође Човек. Купи шибицу и запали свећу. Оде.

Девојчица покуша да угаси свећу, али се опече, а свећа и даље гори.

Одјекне страшна експлозија. Девојчица безглаво појури из порте.

11. ПАРК. Екст. Дан.

У оффу се чују експлозије. Девојчица утрчава у парк. Клиза се. С напором одржава равнотежу. Увуче се у ракље стабла како би се заклонила од ветра који подиже снег са површине парка.

Узима шибицу и пали је како би мало загрејала руке. Кроз пламен улазимо у део постављен на принципима мјузикла.

12. ПАРК. Екст. Дан.

Преталањем се враћамо се у реалност. Чују се рафали аутомата и митраљеза. Пререплашена Девојчица бежи из парка.

13. КАФАНА. Ент. Дан.

Задимљена кафана у којој је неколико мушкараца. Неки су у униформи. Девојчица опрезно отвара врата и улази у кафану. Застане. Пође ка најближем столу. Пружа шибице људима који седе за столом, на коме се налази већи број попијених и тек отворених флаша пива!

ДЕВОЈЧИЦА
Купите шибице...

ДРУГИ ВОЈНИК
Шта, бре?!

ДЕВОЈЧИЦА
Хоћете ли шибице? Јефтино.

Војник из џепа извуче упаљач и кресне точкићем. Пламен засветли испред девојчициног лица. У светлу пламена, Девојчица угледа сцену: свог оца како се поздравља са мајком, а онда излази из куће, полазећи у рат, док мајка, уплакана, остаје на прагу куће.

ДРУГИ ВОЈНИК
Хеј, шта си се замислила? Не бој се...

ДЕВОЈЧИЦА

Не бојим се. Купите шибице, молим вас.

ДРУГИ ВОЈНИК

Шта ће ми шибице? Видиш да имам упаљач?

ДЕВОЈЧИЦА

Видим. Али, мени треба новац. Иначе...

ДРУГИ ВОЈНИК

Иначе, шта... ?

ДЕВОЈЧИЦА

Умрећу од глади.

Други војник се на тренутак замисли, а онда потегне добар гутљај из пивске флаше. Обрише руком наквашене бркове.

ДРУГИ ВОЈНИК

Ти од глади, а ја од метка. То се, ваљда, зове – божија правда. Дођавола, дериште, ево ти новац и торњај се са својим шибицама из кафане – хоћу да попијем ово пиво на миру, јеси ли ме разумела? Бриши... !

Престрављена девојчица зграби новац, бежи уназад, отвара врата и изјури из кафане!

ДРУГИ ВОЈНИК

(За њом, смејући се) Луда мала... !

14. ПУСТА УЛИЦА. Екст. Дан.

Девојчица се осврће у пустој улици. На коју страну да крене. Тресе се од хладноће. Напиње мишиће да би се угрејала. Полази.

Оклизне се и падне. Иза ње се зачује смех.

Дечак је посматра.

ДЕЧАК

Да није смешно, било би глупо. Али пошто је глупо - није ни мало смешно.

ДЕВОЈЧИЦА

Глупо или смешно, није лепо смејати се туђој несрећи.

ДЕЧАК

Извини. Али, рекао сам ти да вежеш неке крпе. Нећеш да се клизаш и котрљаш, а биће ти топлије на ногама. Не разумем што не послушаш паметнијег од себе.

ДЕВОЈЧИЦА

Што не кажеш: паметнијег преваранта!

ДЕЧАК

“Паметнијег преваранта”?! Шта ти то значи? Данас сви варају. А ја као и други. Није крив онај ко је преварио, него онај који је преварен, јер је глуп!

ДЕВОЈЧИЦА

Продао си цвеће сиротом старцу.

ДЕЧАК

Продао сам цвеће старцу, али не сиротом! Он има пензију, а ја немам ништа. Ко је онда сиромашан? Ја се само сналазим! Матори су ме на то натерали!

На крају улице појаве се Гробљанци. Дечак их угледа.

ДЕЧАК

Е, ови су као зубна болест! Опет морам да... Извини, имам послован састанак!

Потрчи али застане.

ДЕЧАК

Еј, иди у самоуслугу. Одмах иза ћошка. Не греју, али је топлије... Прави се да нешто тражиш да купиш. То редовно пали. Доћи ћу... !

Појури низ улицу.

За њим тутње Гробљанци”.

Девојчица крене и у суседној улици види излог самоуслуге.

15. САМОУСЛУГА. Ент. Дан.

САМОУСЛУГА ЈЕ ПРАЗНА. НЕМА КУПАЦА. НЕМА РОБЕ. НЕМА НИ ПРОДАВАЦА И КАСИРКИ. УКРАТКО - ПУСТОШ.

ДЕВОЈЧИЦА ПРОЛАЗИ ИЗМЕЂУ ПРАЗНИХ ГОНДОЛА, ПОТПУНО ЈЕ ИЗГУБЉЕНА.

ИЗА ЊЕНИХ ЛЕЂА ОДЈЕКНЕ ПРАСАК ПОКРЕТНИХ ВРАТА КОЈЕ ЈЕ ПРОМАЈА ПОКРЕНУЛА. ДЕВОЈЧИЦА СЕ НАГЛО ОКРЕЋЕ.

САМОУСЛУГА ИМА ИЗГЛЕД СУПЕР-МАРКЕТА. ТЕЗГЕ СА РОБОМ НА ОБЕ СТРАНЕ. МОЖЕ СЕ КУПИТИ СВЕ ШТО СЕ ЗАМИСЛИ.

ГРАЈА ПРОДАВАЦА. КУПЦИ.

**ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ КУПУЈЕ БЕСМИСЛИЦЕ. РАЗБАЦУ СЕ
ЗЛАТНИЦИМА И РОБОМ.**

ПРОДАВЦИ И КУПЦИ СУ ЗАПРАВО ЧЛАНОВИ ИГРАЧКОГ АНСАМБЛА.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ (Пева)

Када се враћаш из рата и смрти,
када те прате свих мртвих сене,
много не тражиш: пушку крај себе,
бутелку с вином и лепе жене!

ХОР

Војници знају како се живи!

ВОЈНИК- ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ(Пева)

Живи се једном и никад више!

ХОР (Пева офф)

Нек' јече трубе, нек' звоне сабље.
остало све ће време да збрише.

Војници знају да живот нису
снови о лепом, већ море бола.
Живот за живот - очај за очај,
безнађе дана - истина гола.

ВОЈНИК)-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ (Пева)

Пред јуришем мојим дрхтала је земља,
Био сам ратник - господар света!
Владалац страхом у миру и рату!
Противнику моме невидљива мета.

СНАЖАН БЉЕСАК И ЕКСПЛОЗИЈА. У СВЕТЛУ СЕ ПОЈАВИ ВЕШТИЦА.

ВЕШТИЦА

Хаааа!

(ПЕВА)

У заблуди живе проклети војници!
У крви им данак, глава им у торби!
Крваве стегове губитници носе -
затурени клинови у владарској чорби!

ХОР

Херојство и храброст, обмане су све то;
јесењи ветрови ка зимској хладноћи,
лажна осећања "узвишеног" циља,
опсена заблуде о свеопштој моћи!

**ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ ПРИЂЕ ТЕЗГИ ПРЕД КОЈОМ СЕ НАЛАЗИ
ДЕВОЈЧИЦА. ДРЖИ КОТАРИЦУ ПУНА ШИБИЦА.**

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Шта продајеш девојчице?

ДЕВОЈЧИЦА
Шибице, господине

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Господине Војниче.

ДЕВОЈЧИЦА
Господине војниче. Шибице нису скупе. Купите бар једну кутију!

ВОЈНИК ИСТРЕСЕ ИЗ ЦЕПОВА ОДРЕЂЕНУ КОЛИЧИНУ ЗЛАТНИКА НА ТЕЗГУ.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Теби златници, мени шибица.

ДЕВОЈЧИЦА
Није ми потребно толико златника.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Ни мени толико шибица!

ДЕВОЈЧИЦА УЗМЕ ЈЕДАН ЗЛАТНИК

ДЕВОЈЧИЦА
Све су шибице Ваше, Војниче!

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Господине Војниче!

ДЕВОЈЧИЦА
Господине Војниче!

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Чекај! Ко си ти? Јесам ли те негде видео?

ДЕВОЈЧИЦА
Зашто то питате, војниче?

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Господине војниче!

ДЕВОЈЧИЦА
Господине војниче, нисте ме никада видели. А ни ја вас.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Хм... Нека ти буде.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ ЗАПАЛИ ШИБИЦУ. У ЊЕНОМ ПЛАМЕНУ ЗА

ТРЕНУТАК ВИДИМО ДЕВОЈЧИЦУ КАО ДЕВОЈКУ КОЈА ЋЕ СЕ КАСНИЈЕ ПОЈАВИТИ.

ШИБИЦА ДОГОРИ ДО КРАЈА.

ХОР

Можда је та мала и сасвим у праву:
омиљена данас улога је ловца
и да новац скупо плаћамо пречесто!
Ал' шта би без новца, шта бисмо без новца?!

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ ЗАГРАБИ ЗЛАТНИКА СА ТЕЗГЕ.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ

Па, добро, онда, може и овако!

БАЦИ ЗЛАТНИКЕ ВИСОКО У ВАЗДУХ. СВИ ПОЈУРЕ ДА ДОХВАТЕ ШТО ВИШЕ ЗЛАТНИКА. НАСТАНЕ НЕВЕРОВАТНА ГУЖВА. ПОМАЛО ЗГРОЖЕН, ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ НЕПРЕСТАНО БАЦА . ЉУДИ СЕ НЕПРЕСТАНО ОТИМАЈУ.

БЉЕСАК. ЕКСПЛОЗИЈА. ПОЈАВЉУЈЕ СЕ ВЕШТИЦА.

ВЕШТИЦА (Циктаво пева)

Хи-хи-хи-хи-хи!

ХОР

Новац, новац, новац, покретач је свега!
Коперников закон око прста врти.
Ма шта да се деси - у центру је новац.
Господар је свега: живота и смрти!

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ СПУСТИ ПОГЛЕД И УМЕСТО ЗЛАТНИКА УГЛЕДА БАКРЕЊАК.

ВЕШТИЦА (Офф)

Погледајте само празноглавог јарца.
Скрцкао је живот и при том се не стиди
Научио није ништа о искуства:
Оно што је стварно - није што се види!

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ

Оно што је стварно, није што се види!

Поново се чује прасак врата која се отварају и затварају на промаји.
Девојчица се нагло окрене.

Самоуслуга је сабласно празна. Као на почетку сцене нема ни људи ни робе. Девојчица потрчи из самоуслуге.

Док трчи чује се сабласан смех Вештице који се вишеструко умножава.

16. УЛИЦА. Екст. Дан.

Девојчица трчи, клизајући се и саплићући. Дојури до угла улице и скрене у бочну улицицу. Трчи њом, осврћући се као да бежи од неког ко је гони. Све време чује сабласан смех.

Долази до зграде која је такође рушевинаима. Одгурне врата која с треском падну, што престрави Девојчицу. Одскочи и настави да јури између порушених зидина куће. На њу околина делује сабласно, као да јури кроз тунел чији крај не види и чију висину само назире.

Сасвим далеко угледа светло. Појури још брже.

Што год се више приближава то више посрће. Једва се докопа излаза из зграде и истрчи напоље.

17. ТРГ. Екст. Први сутон.

Девојчица стоји на тргу. Покушава да се бар мало заклони иза стабла од ветра који реже и чији је фијук злокобан. Корпу са шибицама спустила је крај себе.

Пролази ДРУГИ ЧОВЕК.

ДЕВОЈЧИЦА
Шибице... Јевтино.

Човек застане.

ДРУГИ ЧОВЕК
Дај ми једну кутију.

Низ улицу дотрчи, клизајући се Дечак. Заустави се код њих.

ДЕЧАК
Бокте, што су добре шибице. Цео град сам обишао,
нигде да их нађем.

ДРУГИ ЧОВЕК
Шта? Нема их!

ДЕЧАК
Нигде! Спадох с ногу јурцајући за њима.

ДРУГИ ЧОВЕК
Дај још две кутије.

Плати и оде.

ДЕЧАК
Рекох ти, све је у маркетингу!

Он гризе комад хлеба.

Узми пола. Ако ниси гадљива.

Он откине половину парчета које је гризао. Пружи га девојци. Она га халапљиво стави у уста.

ДЕВОЈЧИЦА
Хвала. Одакле, ти?

ДЕЧАК
Цео дан ме јуре гробљанци. Сасвим су помахнитали!

ДЕВОЈЧИЦА
Драго ми је што те нису ухватили.

ДЕЧАК
Не могу они мене никада да ухвате... Заправо, мислио сам шта је с тобом. Да ли користиш онај мој систем за загревање?

ДЕВОЈЧИЦА
Користим, стално.

ДЕЧАК
И, јел' помаже?

ДЕВОЈЧИЦА
Наравно... А, ти? Јел' ти макар мало кренуо посао?

ДЕЧАК
Ма, јесте, хвала богу! Најзад су послеподне сахранили једног у мојој парцели. Војник. Грували су почасне плотуне. Имао је само двадесет једну годину – ал' је клопа била супер! Гробљанци нису смели да приђу, обилазили су к'о гладни џукци.

Погледа украс који девојчица има на реверу капутића.

ДЕЧАК
Шта ти је то?

ДЕВОЈЧИЦА
Детелина са четири листа.

ДЕЧАК
Видим ја да је то детелина са четири листа. Али шта ће ти?

ДЕВОЈЧИЦА
Поклонила ми је бака за девети рођендан.

ДЕЧАК
А што?

ДЕВОЈЧИЦА

Ти баш ништа не разумеш! Да ме прати срећа.

ДЕЧАК

Убило се кол'ко те прати.

Из даљине се зачује некаква тутњава. Дечак зграби девојцину корпу.

ДЕЧАК

Тенк! Бриши за мном... !

Он потрчи према зиду који је на ивици трга. Очигледно да је у питању остатак зграде која је срушена.

Девојчица трчи за њим. Клиза се. Падне. Дечак јој помогне да устане и наново потрче ка срушеном зиду.

Тутњава тенка се све више приближава.

Дечак и девојчица се докопају зида и сакрију иза њега.

ДЕЧАК

Рекао сам ти да вежеш неке крпе око ногу... Ниси баш толика клинка, а да не би могла понешто и сама да урадиш.

Он скине шал који има око врата, покида га на два дела и почне да их везује око девојичиних ципела.

Тако. Сад ће бити добро.

Тенк се све више приближава.

Када неподношљива тутњава одјекне тргом, дечак подигне прст као знак девојчици да не говори.

Видимо тенк како се приближава, пролази тргом и удаљава.

Када се тутњава довољно утиша и изгуби у даљини, Дечак да знак Девојчици да сада може да говори.

ДЕВОЈЧИЦА

Чији је то тенк?

ДЕЧАК

Немам појма. Али знам да кад год се он појави, људи гину.

Он провири изнад ивице срушеног зида. Осмотри трг који је потпуно пуст. Окрене се девојчици и климне главом.

ДЕЧАК

Можемо да изађемо. Ја ћу опет код оног маторог.
 Можда је заборавио да сам данас већ два пута био
 код њега.

ДЕВОЈЧИЦА

Чекај. Могу ли ја с тобом?

ДЕЧАК

Зашто?

ДЕВОЈЧИЦА

Можда бих могла... да ти помогнем?

ДЕЧАК

Ма, ајде, остави се тога. Сувишне је опасно за
 девојчицу... Остани ту и чекај ме. Донећу неку клопу.

ДЕВОЈЧИЦА

Чувај се оних... гробљанаца.

ДЕЧАК

Мачји кашаљ. Ђао!

Оде низ трг.

Девојчица заклоњена делом зида, запали шибицу да би угрејала смрзнуте
 прсте. Кроз пламен шибице улазиму следећу секвенцу.

18. ПОРЕД ЗИДА. Екст. Вече.

Девојчица држи палидрвце које догорева до краја. Она се враћа у
 стварност. Сва се скупи од ужаса. Протресе главом, притисне очне капке,
 иако не плаче. Подигне корпу са шибицама и изађе из удубљења.

Пратимо је како без циља лута улицама, јер пролазника више нема.

Коме продати шибице?

19. РУШЕВИНА. Екст. Вече.

Дечак избезумљено утрчава у рушевину. Три полуразрушена зида.
 Панично се окреће куда да умакне. Нашао се у клопци. Потрчи до угла два
 зида и зграби циглу.

За дечаком у рушевину утрчавају гробљанци. Зауставе се на неколико
 корачаји од њега. Делују победоносно.

ГРОБЉАНАЦ 1

И, шта ћеш сад? Како ћеш сад да збришеш?

ДЕЧАК

Можда ћу да одлетим.

Гробљанци прсну у смех.

ГРОБЉАНАЦ 2
Јеботе, овај је зезатор.

ГРОБЉАНАЦ 3
Мисли да је паметан!

ДЕЧАК
Не мислим да сам паметан. Мислим да сам веома паметан! Паметније од вас тројице заједно.

ГРОБЉАНАЦ 2
Рекао сам вам... Мислиш да смо ми глупи.

ДЕЧАК
Не мислим. Ви јесте глупи. Сва тројица.

Гробљанци пођу претећи ка њему. Дечак подигне руку у којој држи циглу.

У том тренутку зачује се испаливање тенковске гранате!

Сва четворица дечака застану. Напето ослушкују детонацију која се приближава.

Дечак се изненада окрене око себе и хвата за руку.

ДЕЧАК
Аућ!

Падне на порушене цигле. На његово лицу је болна гримаса. Држи се за леву руку.

Дечаки га гледају.

ГРОБЉАНАЦ 3
Шта му је?

ГРОБЉАНАЦ 2
Фолира!

Између дечакових прстију почиње да цури крв. Гробљанци појуре ка дечаку.

ГРОБЉАНАЦ 1
Погодили су га, бре.

Чучне крај дечака.

ГРОБЉАНАЦ 1
Свуци виндјакну!

Помогне Дечаку да свуче рукав виндјакне. Дечакова кошуља је крвава.

Гробљанац 1 извуче скакавц и расече рукав Дечакове кошуље. Види се рана на делу између рамена и лакта.

Гробљанац из џепа извуче парче крпе, које је вероватно служило као мамрамица. Почне да брише крв Дечаку.

ГРОБЉАНАЦ 1

Шрапнел ти је прошао кроз мишић.

ГРОБЉАНАЦ 2

Требало је мало лево. Сутра бисмо покупили цвеће да твог гроба.

ДЕЧАК

Зезнуо си се. Мени не би имао ко да донесе цвеће.

ГРОБЉАНАЦ 2

Донели бисмо га ми.

ДЕЧАК

Па га опет дрпили.

ГРОБЉАНАЦ 2

Што да увене на гробу?

ГРОБЉАНАЦ 3

Како је могао овде да буде погођен? Потпуно смо заклоњени...

ГРОБЉАНАЦ 1

Шрапнел се одбио о бетонски стуб.

ДЕЧАК

То се зове рикошет, тупоњо.

Гробљанац 3 оде до изаска из рушевине и дрекне некуда према простору ноћи.

ГРОБЉАНАЦ 3.

Уа, говнари..!

Из даљине одјекне рафал. Гробљанац 3 увуче главу у рамена и побегне ка осталима.

ГРОБЉАНАЦ 3

Само сам се зезао!

Пошто завије руку Дечаку, Гробљанац 1 помогне му да навуче виндјакну. Скине шал који Гробљанац 2 има око врата и веже га дечаку тако да овај може ту да стави руку.

ГРОБЉАНАЦ 1
Иди у болницу.

ДЕЧАК
А ти ћеш да бринеш о мојој браћи?... И, о оној девојци?

ГРОБЉАНАЦ
Опа, сад имаш и девојку? Зна шта: ти ћеш у овом рату најebати, гарант!

ГРОБЉАНАЦ 2
Ако те сутра видимо у нашој парцели, одраћемо те!

Крену, али застану на изласку из рушевине. Сва тројица га погледају и махну му.

ГРОБЉАНАЦ 3
Стварно је сероња!

Оду.

20. УЛИЦА ИСПРЕД РУШЕВИНЕ. Екст. Вече.

Девојчица долази иза угла и зауставља се испред рушевине. Осврће се и схвата да је начинила цео круг кроз град и поново се нашла пред срушеном кућом.

Улази у решевину. Као што смо већ видели, осим старог шпорета на дрва, нема ничега. На отворима за прозоре нема рагастова ни прозорских окана, нема врата између просторија, никаквог, макар и раскомаданог намешта-ја. Само "голи" зидови.

Девојчица се шћућури у једном углу. Запали палидрвце покушавајући да се загреје на маленом пламену. Наравно да је то поново немогуће. Али, пламичак шибице осветљава рам и слику који су допола затрпани шутом. На раму је разбијено стакло.

Девојчица подигне рам, обрише прашину са слике, отревши је о капутић. Запали ново палидрвце како би обасјала лик особе на слици. Види да се на слици налази Војник-Девојчицин отац у војној униформи. Смешка се. Као да види старог познаника и као да је он жив пред њом, и она се осмехне.

Стави слику на колена, узме ново палидрвце, пали га на пламену оног које догорева, покушава да се загреје посматрајући слику.

21. РУШЕВИНА. Ент. Вече.

У руци девојчице догорева палидрвце шибице. Она га гаси, одбацивши га од себе. Погледа према небу са кога почиње да веје снег.

22. ПОЧЕТАК УЛИЦЕ. Екст. Вече.

На почетку улице у којој се налази рушевина, која је послужила Девојчици као склониште, стоји Војник-Девојичин отац. Његов огртач је прекривен снегом, па делује као да је бео. Подсећа на споменик.

23. РУШЕВИНА. Ент. Вече.

Девојчица је згрчена у углу. Потпуно је прекривена снегом, док јој између два прста догорева шибица. Спава.

24. ЕНТ. РУШЕВИНА. Ноћ.

Крај Девојчице која је склопила очи, стоји Дечак. У руци држи букет свежег цвећа!

ДЕЧАК

Хеј, пробуди се... Чујеш ли шта ти кажем, пробуди се!... Девојчице, нисмо се тако договорили, не можеш сада да спаваш када сам ти донео свеже цвеће, и када ми је кренуо посао!... Сада ће све да буде боље, све ће бити много боље, имаћемо шта да једемо, имаћемо шта да обучемо и... и... ускоро ће пролеће, хеј! ... Чујеш ли ти мене?... Не мислиш, ваљда, да ми сада умреш?... Умиру други, а за нас то је посао, бизнис, хеј!... Тек сам те упознао, не знам ни како се зовеш... Слушај: нема више о чему да бринемо, ни гробљанци ме више неће прогањати!... Отвори очи, јебо те!... Лагао сам те, хеј, девојчице са шибицама – ја не могу више сам да се вучем кроз ово срање!... Молим те, погледај ме!... Хеј, девојчице?... Нећеш?... У реду. Нека ти буде... Ево, лећи ћу онда и ја поред тебе и заспаћу.... Спаваћемо заједно... Имам и ја душу. И ја сам се уморио... Јесам, бога ми... Јесам. Дефинитивно.

Дечак се спусти крај промрзле Девојчице. Леже једно поред другог, али – само из његових уста излази дах!

25. ИСПРЕД РУШЕВИНЕ. Екст. Праскозорје.

Војник-Девојичин отац, чије је војничко шаторско крило потпуно прекривен снегом, па је отуда сасвим бео, лагано стиже до рушевине. Његов силазак са коња видимо кроз окулар снајперске пушке.

Војник-Девојичин отац застаје на улазу у рушевину.

Његова леђа видимо у пресеку кордината снајперског окулара.

Војник-Девојичин отац уђе у рушевину.

26. РУШЕВИНА. Ент. Праскозорје.

Војник-Девојчицин отац улази у рушевину. Прође кроз прву, уђе у суседну просторију и у трећој, у углу, види Девојчицу и Дечака како леже једно поред другога, прекривени снегом који непрестано пада.

Војник-Девојчицин отац им приђе.

У девојчициној руци угледа отворену кутију у којој су још два палидрвца. Крај ње празну корпу у којој су биле шибице. У крилу види своју слику.

Војник-Девојчицин отац клекне крај Девојчице, лаганим покретима отресе снег са ње.

Дечак који лежи поред ње, промрзао и готово полумртав, наједном се тргне!

ДЕЧАК
Ко си ти? Не дирај је, чујеш ли!

Девојчичине обрве су слеђене, усне помодреле. Очигледно је да се девојчица током ноћи смрзла.

Војник-Девојчицин отац, чучне на њено место, обгрли је са обе руке, као да хоће да је загреје, и тако остане непомичан. Дечак се усправи, спреман да се обрачуна са овим "незнанцем", кад... и он запази сличност особе са слике која је била у Девојчицином крилу и Војника-Девојчициног оца! Подигне слику и гледа је.

ДЕЧАК
Зашто си закаснио?... Хеј, јеси ли глув? Питам те: где си био до сада? Зашто си закаснио?!

Видимо леђа Војника-Девојчициног оца у пресеку снајперског окулар! Одјекне пригушени пуцањ, а на његовим леђима појави се крвава мрља, која се шири. Војник-Девојчицин отац се незнатно тргне, а истог трена, Девојчичини капци затрепере, почне да дише, а из њених уста почне да излази дах, који се леди у ваздуху. Њено лице поново добије боју.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Нисам закаснио.

ДЕЧАК
Жива је... !

ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ подигне Девојчицу и стави је у Дечакове руке.

ВОЈНИК-ДЕВОЈЧИЦИН ОТАЦ
Води је одавде... Одмах!

Дечак са Девојчицом у рукама, која га обгрли око врата, помало неодлучно крене ка излазу из рушевине, осврчући се према Војнику-Девојчицином оцу, који се полако спусти на земљу и последњом снагом наслони на једну срушену греду.

Идите... идите... идите.

Дечак се Девојчицом у рукама дође до полусрушених врата. Застане и још једном се осврне према Војнику-Девојчицином оцу, који умире... а онда одлучно шутне врата ногом, која с треском падну на земљу. Затим Дечак и Девојчица са шибицама, закораче у неку чудну, божанску светлост која кроз срушена врата обасја цео кадар!

27. БАЛСКА ДВОРАНА. ЕНТ. СТУДИО.

Класична балска дворана, каква се обично види у филмовима. У средини играју млади. Унаоколо старије особе. Сви су у фракковима, балским хаљинама итд. Камера се задржава на Девојци, која у физиономији има нешто од Девојчице.

Као украс на балској хаљини има брош са четири листа детелине.

Нетремице гледа према Младићу који је свечано обучен, а који у физиономији подсећа на Дечака. Девојку видимо из визуре Младића.

Он стоји на супротној страни одаје. Младић лагано крене према Девојци. Парови, који играју, уклањају се како би он прошао. Младић приђе девојци.

Док јој прилази Девојка не скида поглед са њега.

Младић се заустави пред њом.

Младић испружи десну руку, девојка положи своју на његову.

28. КУЋА. ЕНТЕРИЈЕР. ВЕЧЕ.

Амбијент из предшпице. Девојчица која само што није заспала, ухвати мајку за руку.

ДЕВОЈЧИЦА

Мама, више ми није хладно.

МАТИ

Више ти никада неће бити хладно, срећо моја. А, сада, спавај...

29. БАЛСКА ДВОРАНА. ЕНТ. СТУДИО.

Пређу неколико корачаји и почну да играју.

Младић и Девојка играју сјајно. Рекло би се да лебде на неколико сантиметара изнад паркета.

МЛАДИЋ (Пева)
Знао сам постојиш негде,
у зениту неке ноћи,
к'о молитва, као чежња,
као љубав што ће доћи.

Ја богова других немам
одавно сам рек'о себи.
Али од вечерас само,
молићу се само теби!

ДЕВОЈКА (Пева)
Рекла сам ти: не играј се,
немогуће ми не тражи
твоје игре нису моје,
не верујем твојој лажи.

МЛАДИЋ (Пева)
Поклањам ти своје наде,
плаво небо у свануће,
своју љубав, своје срце,
поклањам ти немогуће!

30. ОДЈАВНА ШПИЦА.